

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Matouš 21:12-13 ¹²Ježíš vstoupil do [Božího] chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámu prodávali a kupovali, zpřevracel stoly směnárníků i sedadla prodavačů holubů ¹³a řekl jim: "Je napsáno: "Můj dům bude nazván domem modlitby", ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů."

At the beginning of His ministry, Christ had driven from the temple those who defiled it by their unholy traffic; and His stern and godlike demeanor had struck terror to the hearts of the scheming traders. At the close of His mission He came again to the temple, and found it still desecrated as before. DA 589.1

DA – Touha věků 589.1 Na počátku svého působení Ježíš vyhnal z chrámu kupce, směnárníky a další lidi, kteří svým nekalým obchodováním svaté místo znesvěcovali. Jeho přísné a neústupné jednání vzbudilo v ziskuchitivých intrikářích hrůzu. Na konci své pozemské služby opět přišel do chrámu a zjistil, že je znesvěcován stejně jako dřív. (srv. TV 372.1)

Jesus looked upon the innocent victims of sacrifice, and saw how the Jews had made these great convocations scenes of bloodshed and cruelty. In place of humble repentance of sin, they had multiplied the sacrifice of beasts, as if God could be honored by a heartless service. The priests and rulers had hardened their hearts through selfishness and avarice. The very symbols pointing to the Lamb of God they had made a means of getting gain. Thus in the eyes of the people the sacredness of the sacrificial service had been in a great measure destroyed. The indignation of Jesus was stirred; He knew that His blood, so soon to be shed for the sins of the world, would be as little appreciated by the priests and elders as was the blood of beasts which they kept incessantly flowing. DA 590.1

DA – Touha věků 590.1 Ježíš hleděl na nevinné oběti a viděl, že Židé proměnili slavnostní shromáždění v přehlídky krutosti a krveprolévání. Místo upřímného pokání z hříchu obětovali stále více zvířat, jako kdyby bezduchou a bezcitnou službou mohli Boha uctít. Kněží a vůdcové byli zaslepeni sobectvím a chamtivostí. Předmětem zisku se staly i symboly, které představovaly Božího Beránka. V očích lidu tak znevažovali posvátnost obětní služby. Ježíš byl rozhořčen. Věděl, že kněží a starší si budou Jeho krve, kterou již brzy prolje za hříchy světa, vážit právě tak málo jako krve zvířat, kterou neustále prolévají. (srv. TV 372.4)

Again the piercing look of Jesus swept over the desecrated court of the temple. All eyes were turned toward Him. Priest and ruler, Pharisee and Gentile, looked with astonishment and awe upon Him who stood before them with the majesty of heaven's King. Divinity flashed through humanity, investing Christ with a dignity and glory He had never manifested before. Those standing nearest Him drew as far away as the crowd would permit. Except for a few of His disciples, the Saviour stood alone. Every sound was hushed. The deep silence seemed unbearable. Christ spoke with a power that swayed the people like a mighty tempest: "It is written, My house shall be called the house of prayer; but ye have made it a den of thieves." His voice sounded like a trumpet through the temple. The displeasure of His countenance seemed like consuming fire. With authority He commanded, "Take these things hence." John 2:16. DA 590.4

DA – Touha věků 590.4 Ježíš se znovu přísně rozhlédl po znesvěceném chrámovém nádvoří. Všichni na Něho upřeně hleděli. Kněží i vůdcové, farizeové i pohané s údivem a bázní upírali svůj zrak na Krista,

který před nimi stál v majestátu nebeského Krále. Z lidství vyzařovalo božství, které Mu dodávalo dosud neviděnou důstojnost a slávu. Lidé, kteří byli v Jeho těsné blízkosti, ustoupili tak daleko, jak jen jim to dav dovolil. Spasitel stál před nimi sám jen s několika svými učedníky. Nikdo ani nehlesl. Ticho se zdálo být nesnesitelné. Kristus promluvil s mocí, která zasáhla lid jako silná bouře: **Matouš 21,13** „Je napsáno: „Můj dům bude nazván domem modlitby“, ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů.“ Jeho hlas se v chrámu rozléhal jako zvuk polnice. Rozhořčení na pohled patrné v Jeho tváři působilo jako spalující oheň. Přísně rozkázal: **Jan 2,16** „Odneste to odsud!“ (srv. TV 372.7)

Three years before, the rulers of the temple had been ashamed of their flight before the command of Jesus. They had since wondered at their own fears, and their unquestioning obedience to a single humble Man. They had felt that it was impossible for their undignified surrender to be repeated. Yet they were now more terrified than before, and in greater haste to obey His command. There were none who dared question His authority. Priests and traders fled from His presence, driving their cattle before them. DA 591.1

DA – Touha věků 591.1 Tři roky předtím byli chrámoví služebníci zahanbeni tím, že na Ježíšův příkaz utekli. Později se divili svému strachu a nechápali, jak mohli beze slova uposlechnout tak skromného a obyčejného člověka. Předsevzali si, že se sebou nenechají již nikdy zacházet takto nedůstojně. Přesto se tentokrát báli ještě víc a Ježíšův příkaz uposlechli ještě rychleji. Nikdo se neodvážil zpochybnit Jeho autoritu. Kněží a obchodníci před Ním prchali i se svým dobytkem. (srv. TV 372.8)

On the way from the temple they were met by a throng who came with their sick inquiring for the Great Healer. The report given by the fleeing people caused some of these to turn back. They feared to meet One so powerful, whose very look had driven the priests and rulers from His presence. But a large number pressed through the hurrying crowd, eager to reach Him who was their only hope. When the multitude fled from the temple, many had remained behind. These were now joined by the newcomers. Again the temple court was filled by the sick and the dying, and once more Jesus ministered to them. DA 592.1

DA – Touha věků 592.1 Cestou z chrámu potkávali davy lidí, kteří s sebou přiváděli nemocné a hledali velkého Lékaře. Někteří z nich se nechali odradit tím, co slyšeli od utíkajícího zástupu, a vraceli se zpátky. Báli se setkat s někým, kdo má takovou moc, že svým pohledem vyhnal kněze a vůdce z chrámu. Většina z nich se však prodrala prchajícím davem až ke Spasiteli, který byl jejich jedinou nadějí. Chrám se do značné míry vyprázdnil, přesto v něm však zůstalo ještě mnoho lidí. K nim se připojovali nově příchozí se svými nemocnými a umírajícími. Chrámové nádvoří se brzy znovu zaplnilo a Ježíš jim opět sloužil. (srv. TV 372.9)

After a season the priests and rulers ventured back to the temple. When the panic had abated, they were seized with anxiety to know what would be the next movement of Jesus. They expected Him to take the throne of David. Quietly returning to the temple, they heard the voices of men, women, and children praising God. Upon entering, they stood transfixed before the wonderful scene. They saw the sick healed, the blind restored to sight, and deaf receive their hearing, and the crippled leap for joy. The children were foremost in the rejoicing. Jesus had healed their maladies; He had clasped them in His arms, received their kisses of grateful affection, and some of them had fallen asleep upon His breast as He was teaching the people. DA 592.2

DA – Touha věků 592.2 Za nějakou dobu se kněží a přední muži odvážili vrátit do chrámu. Zmatek ustal a oni byli zvědaví, co bude Ježíš dělat dál. Předpokládali, že usedne na Davidův trůn. Tiše vcházeli do chrámu a slyšeli, jak muži, ženy a děti chválí Boha. To, co spatřili uvnitř, je úplně ohromilo. Nemocní byli uzdraveni, slepí viděli, hluší slyšeli a chromí poskakovali radostí. Nejvíce ze všech se radovaly děti.

Ježíš je uzdravoval, bral je do náručí a přijímal jejich polibky vděčnosti. Když potom učil lid, usínaly Mu některé z nich na rukou. (srv. TV 372.10)

With hand uplifted to heaven, and a divine light enshrouding His person, Christ spoke as a judge to those before Him. His voice, that had so often been heard in gentleness and entreaty, was now heard in rebuke and condemnation. The listeners shuddered. Never was the impression made by His words and His look to be effaced. DA 619.4

DA – Touha věků 619.4 Kristus, ozářený božským světlem, mluvil ke shromážděným jako soudce s rukou zdviženou k nebi. Z Jeho úst vycházela většinou jen laskavá slova a prosby, tentokrát však z nich zaznívaly výtky a odsouzení. Posluchači byli otřeseni. Na Jeho slova a pohled neměli nikdy zapomenout. (srv. TV 394.6)

Christ's indignation was directed against the hypocrisy, the gross sins, by which men were destroying their own souls, deceiving the people and dishonoring God. In the specious deceptive reasoning of the priests and rulers He discerned the working of satanic agencies. Keen and searching had been His denunciation of sin; but He spoke no words of retaliation. He had a holy wrath against the prince of darkness; but He manifested no irritated temper. So the Christian who lives in harmony with God, possessing the sweet attributes of love and mercy, will feel a righteous indignation against sin; but he will not be roused by passion to revile those who revile him. Even in meeting those who are moved by a power from beneath to maintain falsehood, in Christ he will still preserve calmness and self-possession. DA 619.5

DA – Touha věků 619.5 Kristus horlil proti pokrytectví a potupným hříchům, kterými lidé ničí sami sebe, klamou druhé a znevažují Boha. Ve lstivých a podvodných úvahách kněží a předních mužů rozpoznał působení satanských sil. Jasně a důrazně odsoudil hřích, ani slovem se však nezmínil o nějaké pomstě. Zlobil se na kněžete temnoty svatým hněvem, neprojevil však ani špetku podrážděnosti. Křesťan, který žije v souladu s Boží vůlí a přijal za své Jeho lásku a milosrdenství, také pocítí spravedlivé rozhořčení nad hříchem. Nikdy se však nenechá strhnout k tomu, aby zlořečil těm, kdo zlořečí jemu. I když se setká s lidmi, kteří pod vlivem nepřítele obhajují lež, zachová klid v Kristu a ovládne se. (srv. TV 394.7)

Divine pity marked the countenance of the Son of God as He cast one lingering look upon the temple and then upon His hearers. In a voice choked by deep anguish of heart and bitter tears He exclaimed, "O Jerusalem, Jerusalem, thou that killst the prophets, and stonest them which are sent unto thee, how often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her chickens under her wings, and ye would not!" This is the separation struggle. In the lamentation of Christ the very heart of God is pouring itself forth. It is the mysterious farewell of the long-suffering love of the Deity. DA 620.1

DA – Touha věků 620.1 Boží Syn hleděl na chrám a na své posluchače a z Jeho tváře vyzařovala lítost. Se slzami hořkosti ve tváři a s hlasem chvějícím se hlubokou úzkostí zvolal: **Matouš 23,37** "Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste." Kristus prožíval zápas loučení a v Jeho nářku byla patrná bolest srdce, které se vylévá za druhé. Bylo to tajemné loučení dlouho shovívavé lásky Boha. (srv. TV 395.1)

Pharisees and Sadducees were alike silenced. Jesus summoned His disciples, and prepared to leave the temple, not as one defeated and forced from the presence of his adversaries, but as one whose work was accomplished. He retired a victor from the contest. DA 620.2

DA – Touha věků 620.2 Farizeové a saduceové byli umlčeni. Ježíš svolal učedníky a chystal se odejít z chrámu. Neodcházel jako poražený a nepřáteli vyhnaný, ale jako vítěz, který splnil své poslání. (srv. TV 395.2)

Matouš 23:38-39 ³⁸Hle, váš dům se vám zanechává [pustý]. ³⁹Neboť pravím vám, od nynějška mne již neuvidíte, dokud neřeknete: "Požehnaný, který přichází ve jménu Pána!"